

VÅRA

SCHÄFER

HUNDAR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Foto: S. S.

Monahell's Roffe, S. K. K. S. 858 F. F., ägare Posttjänsteman K. Å. Eriksson, Stockholm.

N:o 1
1934

INNEHÅLL:

Blodslinjer och vad därmed förstås. — Draghundstävling i Sollefteå. — Vad tycker Ni om schaeferhunden? — En sjukvårdshund finner en försvunnen. — Inkallning. — Tävlingar. — Ett och annat — Kennelnotiser m. m.

VITAKALK *i tikens föda ger valparna en rätt byggd konstitution.*

Under tikens dräktighetstid är födan av största betydelse för ett lyckligt valpningsresultat.

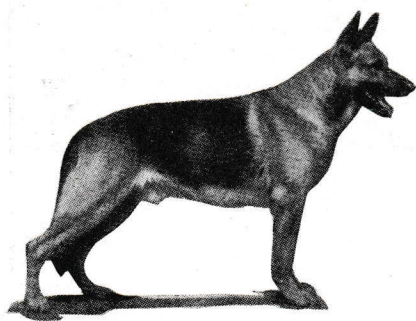
Vitakalk har här en stor uppgift att fylla.

Med den rikliga förekomsten av kalk, fosfor och vitaminer i Vitakalk kommer en därmed utfordrad tik att ge sina valpar en rätt byggd och moståndskraftig konstitution.

TEKNISKA FABRIKEN
JOFUR
Box 468 - STOCKHOLM

VITAKALK

vitamin + kalcium + fosfor

**Gör honom till vad Ni själv
önskar han skall bli,**

en hund av vilken Ni
kan fordra allt!

Utfodra honom därför med

Tengers Hundbröd

som ger
energi, uthållighet,
kraft och hälsa.

Begär det hos Eder handlare.

Kraftenbergs Fajo, SKKS 1503 GG, f. d. 6/10 31, e. Lord vom Wittenberge, SKKS 415 FF, SZ 390992, u. Kraftenbergs Zita, SKKS 421 DD, flera 1:sta pris ökl. o. 3:dje pris seg-rarkl. vid 2:dra Nordiska Schäferhundut-ställningen i Stockholm 1933, står till avel-tjänst för lämpliga tikar. Avgift enl. överens-kommelse med ägare

Herr Nils Forsberg

Götgatan 112, Stockholm.

VÅRA SCHÄFERHUNDAR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Årgång 11

Ansvarig utgivare: Överkonstapel Sigfr. Sund

N:o 1, 1934

Fru L. Wengel med Champ. Stella v. Polizeipark 35917 SZ 380771 Zpr.

Blodslinjer och vad som därmed förstås.

Av Lillie Wengel.

Då Svenska Schäferhundklubben anmodade mig att skriva om »Blodslinjer och vad som därmed förstås» föreföll det mig nästan omöjligt att i en enda kortfattad artikel redogöra för detta kolossalt omfattande ämne så, att det kunde bli lätt begripligt och på samma gång instruktivt. Men — jag skall göra ett försök.

Det finns ju många blodslinjer, och för att förklara, vad som menas med detta begrepp, har jag valt att förklara blodslinjerna hos en hund, som jag tror de flesta känner till, nämligen den tyske Sieger år 1929, Utz vom Haus Schütting. Hans blodslinjer på faderns sida äro: Erich — Alex — Hettel — Roland — Beowulf. På moderns: Falko — Horst — Apollo — Tell — Siegfried — Dewet. Utz är inavlad på Erich vom Grafenwerth (II—III) och Falko vom Scharenstetten. Det vill säga att dessa hundar finnes såväl på faderns som moderns sida.

När vi nu se på hans blodslinjer på faderns sida betyder

Erich: Erich vom Grafenwerth, Alex: Alex vom Westfalenheim, Hettel: Hettel Uckermark, Roland: Roland vom Starckenburg, Beowulf: Beowulf S. Z. 10, och på moderns sida Falko: Falko vom Scharrenstetten och så vidare.

Att studera stamtavlor och stamböcker över hundar, som man är särskilt intresserad av, är ofantligt lärorikt, och man lär sig egentligen ganska snart att ta reda på en hunds blodslinjer.

Av erfarenhet vet jag, att det är mycket få, som förstå, vad som menas med »blodslinjer». Det är för de flesta ett svävande, nästan mystiskt begrepp. Men i verkligheten har det ingenting alls med mystik utan endast med logik att göra. Vad som fordras för att komma till botten i denna fråga är tålmod och träget studium. Ett sätt, som jag funnit vara mycket lärorikt är, att välja ut en hund, som särskilt intresserar en, och sedan noga studera hans blodslinjer. Så småningom kan den intresserade forskaren läsa i stamtav-

lorna som i en »öppen bok», vilket de i verkligheten också äro och för alla uppfödare borde vara.

Schäferhunden härstammar från två vallhunds-stammar. Den ena från Thüringen, den andra från Würtemberg. Dessa två stammar blandades, och av denna sammanblandning ha vi fått fram vår nuvarande schäferhundstyp. I »Hettel—Roland—Beowulf»-linjen finns mest Thüringerblod, i »Horst»-linjen 50 % av vardera och i »Dewet»-linjen rent Thüringerblod.

Redaktionen har anmodat mig att även ge några råd ifråga om aveln. Till nybörjarna skulle jag då vilja säga: Undvik stark inavel. Avlägsen inavel är svår för att inte säga omöjlig att undvika, men det behöver man inte heller. Jag kan icke nog varmt uppmana alla, som ha för avsikt att börja med hunduppfödning, att först lära sig verkligen förstå att tyda sin egen hunds stamtavla. Att den har en lång rad av anor betyder i sig själv mindre, vad som har värde för uppfödaren är att veta, vilka goda och vilka dåliga egenskaper, som finnes hos dessa många anor.

Vi veta t. ex. att Falko vom Scharenstetten, Horst vom Bolls son, gav i arv till sina avkomlingar icke endast god karaktär och stor arbetsglädje utan även anlag för urblekt färg. Hans fader Horst, som själv hade en utmärkt karaktär, nedärvde denna men samtidigt benägenhet för för stor höjd i förhållande till längden.

Om den arma syndaren Nores ha vi ända till leda hört hans fallenhet för att skänka sina avkomlingar för korta svansar, urblekt färg och klena nerver. Att han samtidigt kunde räkna ett stort antal avkomlingar med strålande intelligens och arbetslust, få vi inte glömma. Sålunda se vi, hur gott och ont uppväga varann. Det är därför absolut nödvändigt för uppfödaren att kunna tyda sin hunds stamtavla och — tyda den rätt. När nybörjaren hunnit så långt, bör han noga studera sin hunds fysik såväl som hans psyke och komma till klarhet över, vilka goda och vilka dåliga egenskaper han ärvt från sina många förfäder och vilka egenskaper, som är de mest förhärskande. Då han hunnit så långt, är han på

det klara med, vilka goda egenskaper han ytterligare skall söka förbättra och vilka mindre goda egenskaper, han absolut måste undvika — undvika så långt detta står i mänsklig förmåga. Aven måste han komma ihåg, att hans hund bär på egenskaper, som inte äro synliga. Han har i sig slumrande, latent, alla sina förfäders alla goda och alla dåliga egenskaper.

Har nu den blivande uppfödaren fått klart för sig, vilket »blod», han bör välja, gäller det, att hos detta »blod» finna just den individ, som bäst passar hans hund. Lika viktigt som att »uppföda efter stamtavla» lika viktigt är det att para tvenne djur, vilka i rent fysiskt avseende passa till varandra, d. v. s. att de likna varandra så mycket som möjligt, samtidigt som de bära utjämna varandras fel. Kom ihåg att: Lika avlar lika, olika avlar olika. Parar man två hundar av allt för olika exteriör, kan man inte vänta sig någon harmonisk avkomma.

Då jag föredragit att vända mig till nybörjaren, är det därför att det, jag velat framhålla, inte erbjuder för den gamla erfarna uppfödaren något nytt. För honom finnes det tvärtom utomordentligt vackra resultat att uppnå genom den starka inaveln, som jag tyckt mig bära varna nybörjaren för och endast tillråda den, som äger den fullständigast möjliga kännedom om de utvalda djurens förfäder genom många generationer och som helst bör äga konstnärens öga för att välja den rätta kombinationen av individer.

Slutligen skulle jag endast vilja säga, att i mitt tycke är avelsrådets förnämsta uppgift just den att hjälpa uppfödarna att bland avelsdjuren, i varje särskilt fall, finna just det rätta »blodet». Men för att kunna detta fordras, att avelsrådet är fullt förtroget med de olika blodslinjer, som kunna ifrågakomma. I varje befintlig blodslinje har under tidernas lopp funnits så prepotenta djur, d. v. s. djur, vilka ägt så stor nedärvningsförmåga, att de än i dag sätta sin prägel på sina avkomlingar.

Draghundstävlingarna i Sollefteå.

Som i föregående nummer meddelades, hade en dag under de Internationella skidtävlingarna i Sollefteå den 21—26 februari reserverats för tävlingar med draghundar. Dessa tävlingar hade givits interskandinavisk karaktär genom att såväl Norge som Finland inbjudits deltaga. Tyvärr kommo icke några hundar från Finland att deltaga i tävlan. Detta torde emellertid icke berott på bristande intresse för saken utan haft sin grund i andra orsaker. Finland torde fastmer vara det land, där hunden kommit att tagas i bruk i det allmännas tjänst i större utsträckning än i något annat land. Att övervara tävlingarna var emellertid som officiell representant för finska armén beordrad finske kaptenen Degerstedt, vilken med stort intresse tog del av tävlingens olika detaljer samt överlämnade ett synnerligen ståtligt vandringspris från finska armén.

Från Norge hade anmälts 20 st. hundar av vilka 13 ställde upp till tävlan. Detta var en både kvantitativt och kvalitativt mycket stark trupp, och man kunde icke undgå en känsla av att norrmännen på allvar gått in för att taga revansch för tävlingarna i Oslo 1931, där svenskarna deltog med två parspann och belade 1:sta och 2:dra plats. Den norska truppen var dessutom väl organiserad. Färdledaren, Fabrikör Peder-

sen från Bergen, var allestädes närvarande och tog en faderlig onsorg om såväl hundar som förare. Det berättades att sedan i november förra året, när planerna på dessa tävlingar började taga form, samarbete etablerades mellan ett halvt dussin draghundsklubbar i Norge samt att uttagningstävlingar ägt rum för att bland ett stort antal få fram de bästa hundarna. Förarna voro också en utvald samling unga, spänstiga och vältränade skidåkare. Kommer härtill att deras materiel var av ypperlig beskaffenhet vad beträffar såväl selar som fordon samt att samtliga haft oinskränkta möjligheter till träning, vilket ingalunda var fallet med de svenska deltagarna, var det från början klart, att det var synnerligen svåra konkurrenter, de våra hade att upptaga kampen med.

Från Sverige voro anmälda 29 st. hundar, av vilka 24 startade. En del ekipage voro väl något så när tränade, men den ringa snömängden veckorna närmast före tävlan torde icke oväsentligt bidragit till, att särskilt en del av förarna icke voro i toppform.

Beträffande hundmaterialet var detta ganska skiftande. Av de deltagande hundarna voro 1 pointer, 1 boxer, 6 vorstehundar, 2 norrländska spets, 1 canadian, 4 grönländshundar,

V Å R A S C H Ä F E R H U N D A R

samt övriga 22 st. schäfrar. Åldern varierade mellan 10 månader och 10 år. Hundarna voro med enstaka undantag i god kondition.

Var hundmaterialet av skiftande beskaffenhet, var detta i ännu högre grad fallet beträffande materielen särskilt fordonen. Knappast två ekipage voro lika. Den i Norge för fem år sedan så populära kälken (fram- och bakkälke med lastflak), vilken i stor utsträckning även kommit till användning här i landet, synas norrmännen redan övergivit. Deras senaste modell å vinterfordon för hunddragning »Toboggan» ansågs av norrmännen själva som synnerligen lyckad och erbjuder stora fördelar i jämförelse med andra hittills använda slädtyper. Fordonet utgöres helt enkelt av en plan bräda försedd med brätte såväl fram- som baktill. En större modell (avsedd för två hundar) göres så lång att en person bekvämt kan ligga raklång i den. Bakre hälften är försedd med utfällbara stöd (skydd) för armarna. Till hela sin längd försett med pressenningskapell. Hela undre ytan fullt plan och på sidorna försedd med smala styrlister av metall. Fordonets vikt kan nedbringas till ett minimum utan att detta menligt inverkar på hållbarheten. Lasten (tyngdpunkten) kommer att ligga så lågt, det över huvud är möjligt, varigenom stjälpning i möjligaste mån elimineras. För enbart sportbruk kan den göras betydligt kortare och något smalare med en vikt av 3—5 kg. Ett annat fordon som tilldrog sig stor uppmärksamhet var en av kapten Edström och ingenjör von Segebaden konstruerad förbättrad pulka. Ringa vikt, lättgående, stark, bekväm att packa, lasten väl skyddad torde denna modell för turistbruk vara nära idealet.

Selarna som användes av norrmännen voro i princip av samma typ som kommit till användning här hemma, dock av en icke oväsentligt förbättrad konstruktion. Själva putorna, som ligga an mot hundens bogar, voro bredare, med uringning för strupen, dragringarna voro bättre placerade m m.

Anspänningssättet vid tvåspann har hittills i regel varit så ordnad, att hundarna gått i bredd med en stång mellan sig (för styrning) och linor på yttersidorna. Norrmännen använde vid samtliga tvåspann tandemanspänning, d. v. s. hundarna efter varandra inspända i en rottingskalm, som var stumt förenad med fordonet. Hela ekipaget kan således betecknas som ett »stelt system» endast med den rörlighet, som bestämmes av rottingens böjlighet. Detta torde innebära vissa olägenheter vid snäva vändningar. Å andra sidan kunna hundarna bättre utnyttja och följa ett skidspår när de gå efter än när de gå bredvid varandra. Dessutom kunna två hundar, även om de äro mindre goda vänner placeras i ett sådant spann.

Tävlingarna gingo av stapeln programenligt lördagen den 24 februari utan några ändringar i propositionerna eller andra tillägsbestämmelser. Då propositionerna i sin helhet voro införda i förra numret hänvisas till dessa beträffande banornas längd, klassindelning, viktsbestämmelser m. m. Som tävlingsjury fungerade: överdomare: ordföranden i Svenska Kennelklubben Överste B. Burén, domare från Norge: Bokförläggare Jörgen W. Cappelen och från Sverige undertecknad. Start och mål voro förlagda till Västernorrlands regementes kaserngård. Resp. banor kördes endast ett varv och voro lagda i medelsvår terräng, delvis skogsvägar. Den ringa snömängden i förening med gott före (några minusgrader) gjorde att hundarna hade ett mycket lätt arbete, och det var snarare förarnas möjlighet att hålla god fart som avgjorde tiderna. Detta framgick tydligt då ekipagen gingo i mål. Förarna gjorde intryck av att ha tagit ut så mycket som

Martin Mehren startar med Bonzo och Timian

möjligt, varemot hundarna föreföllo fullkomligt oberörda. Ett typiskt exempel härpå visade segrarspannet på 35 km-banan, som för tillryggaläggandet av denna sträcka använt en körtid av 3 tim. 8 min. Efter en kort paus för invägning och förarens omklädning placerade sig föraren själv som »nyttig last» i släden, ett tillrop till hundarna och ekipaget rusade i väg med god fart trots uppförsbacke mot den några kilometer längre bort belägna förläggningen. Hundarna — grönlandshundar — voro kullsyskon och 15 månader gamla. Den som bevitnat en dylik syn måste i princip bannlysa varje tanke på djurplågeri ifråga om hunden som dragare.

Starten ägde rum med början kl. 10 i ordning: 35 km-banan enspann, tvåspann; 20 km-banan enspann, tvåspann, med 5 min. mellan varje ekipage och 15 min. mellan de olika klasserna. Då sammanlagt 29 ekipage startade, hade nära tre timmar gått innan sista ekipaget släpptes iväg. En stund senare meddelade hallämannen, att första ekipaget nalkades målet. Och så började ekipagen från de olika klasserna blandade om varandra att gå i mål vederbörligen avhujade och omklappade. Största intresset, särskilt bland den mera initierade delen av åskådarna, knöt sig givetvis till den högsta klassen: två-spann på 35 km. Norge och Sverige hade två spann vardera på banan: Norge två grönlandsspann och från Sverige två schäferspann. Under stormande applåder körde norrmännens bästa grönlandsspann — Bonzo och Timian, förare Mehren, Oslo — i mål med noterad tid 3,38,46 (varav 30 min. för obl. uppehåll). I denna klass stod vårt hopp till Murre av Fjærsten och Yaya av Löfsund, förare sergeant Edbladh. Som detta ekipage hade startat senare än Mehren, var allt hopp ännu inte ute. Men skillnaden mellan starttiderna gick snart till ända och åskådarna fingo ytterligare 18 minuter på sig att diskutera alla eventualiteter, innan det efterlängtrade ekipaget gick i mål. Nu uppstod frågan, om norrmännen skulle belägga både första och andra plats i denna klass. Det andra grönlandsspannet hade startat 10 min. senare än E., varför spänningen under de nu följande tio min. var stor inom båda lägren. Fristen gick emellertid lyckligt till ända och så småningom kunde antecknas att norrmännen belagt första och tredje plats och hemmaekipagen andra och fjärde plats. Norrmännens andra ekipage i denna klass — Lucas 10 mån. och Byrds Bob, 5 år gammal. Den senare var född i det antarktiska Sydpolsområdet under moderns del-

lorna som i en »öppen bok», vilket de i verkligheten också äro och för alla uppfödare borde vara.

Schäferhunden härstammar från två vallhunds-stammar. Den ena från Thüringen, den andra från Württemberg. Dessa två stammar blandades, och av denna sammanblandning ha vi fått fram vår nuvarande schäferhundstyp. I »Hettel—Roland—Beowulf»-linjen finns mest Thüringerblod, i »Horst»-linjen 50 % av vardera och i »Dewet»-linjen rent Thüringerblod.

Redaktionen har anmodat mig att även ge några råd ifråga om aveln. Till nybörjarna skulle jag då vilja säga: Undvik stark inavel. Avlägsen inavel är svår för att inte säga omöjlig att undvika, men det behöver man inte heller. Jag kan icke nog varmt uppmana alla, som ha för avsikt att börja med hunduppfödning, att först lära sig verkligen förstå att tyda sin egen hunds stamtavla. Att den har en lång rad av anor betyder i sig själv mindre, vad som har värde för uppfödaren är att veta, vilka goda och vilka dåliga egenskaper, som finnes hos dessa många anor.

Vi veta t. ex. att Falko vom Scharenstetten, Horst vom Bolls son, gav i arv till sina avkomlingar icke endast god karaktär och stor arbetsglädje utan även anlag för urblekt färg. Hans fader Horst, som själv hade en utmärkt karaktär, nedärvde denna men samtidigt benägenhet för för stor höjd i förhållande till längden.

Om den arma syndaren Nores ha vi ända till leda hört hans fallenhet för att skänka sina avkomlingar för korta svansar, urblekt färg och klena nerver. Att han samtidigt kunde räkna ett stort antal avkomlingar med strålande intelligens och arbetslust, få vi inte glömma. Sålunda se vi, hur gott och ont uppväga varann. Det är därför absolut nödvändigt för uppfödaren att kunna tyda sin hunds stamtavla och — tyda den rätt. När nybörjaren hunnit så långt, bör han noga studera sin hunds fysik såväl som hans psyke och komma till klarhet över, vilka goda och vilka dåliga egenskaper han ärvt från sina många förfäder och vilka egenskaper, som är de mest förhärskande. Då han hunnit så långt, är han på

det klara med, vilka goda egenskaper han ytterligare skall söka förbättra och vilka mindre goda egenskaper, han absolut måste undvika — undvika så långt detta står i mänsklig förmåga. Även måste han komma ihåg, att hans hund bär på egenskaper, som inte äro synliga. Han har i sig slumrande, latent, alla sina förfäders alla goda och alla dåliga egenskaper.

Har nu den blivande uppfödaren fått klart för sig, vilket »blod», han bör välja, gäller det, att hos detta »blod» finna just den individ, som bäst passar hans hund. Lika viktigt som att »uppföda efter stamtavla» lika viktigt är det att para tvenne djur, vilka i rent fysiskt avseende passa till varandra, d. v. s. att de likna varandra så mycket som möjligt, samtidigt som de böra utjämna varandras fel. Kom ihåg att: Lika avlar lika, olika avlar olika. Parar man två hundar av allt för olika exteriör, kan man inte vänta sig någon harmonisk avkomma.

Då jag föredragit att vända mig till nybörjaren, är det därför för att det, jag velat framhålla, inte erbjuder för den gamla erfarna uppfödaren något nytt. För honom finnes det tvärtom utomordentligt vackra resultat att uppnå genom den starka inaveln, som jag tyckt mig böra varna nybörjaren för och endast tillråda den, som äger den fullständigast möjliga kännedom om de utvalda djurens förfäder genom många generationer och som helst bör äga konstnärens öga för att välja den rätta kombinationen av individer.

Slutligen skulle jag endast vilja säga, att i mitt tycke är avelsrådets förnämsta uppgift just den att hjälpa uppfödarna att bland avelsdjuren, i varje särskilt fall, finna just det rätta »blodet». Men för att kunna detta fordras, att avelsrådet är fullt förtroget med de olika blodslinjer, som kunna ifrågakomma. I varje befintlig blodslinje har under tidernas lopp funnits så prepotenta djur, d. v. s. djur, vilka ägt så stor nedärvningsförmåga, att de än i dag sätta sin prägel på sina avkomlingar.

Draghundstävlingarna i Sollefteå.

Som i föregående nummer meddelades, hade en dag under de Internationella skidtävlingarna i Sollefteå den 21—26 februari reserverats för tävlingar med draghundar. Dessa tävlingar hade givits interskandinavisk karaktär genom att såväl Norge som Finland inbjudits delta. Tyvärr kommo icke några hundar från Finland att delta i tävlan. Detta torde emellertid icke berott på bristande intresse för saken utan haft sin grund i andra orsaker. Finland torde fastmer vara det land, där hunden kommit att tagas i bruk i det allmänna tjänst i större utsträckning än i något annat land. Att övervara tävlingarna var emellertid som officiell representant för finska armén beordrad finske kaptenen Degerstedt, vilken med stort intresse tog del av tävlingens olika detaljer samt överlämnade ett synnerligen ståtligt vandringspris från finska armén.

Från Norge hade anmälts 20 st. hundar av vilka 13 ställde upp till tävlan. Detta var en både kvantitativt och kvalitativt mycket stark trupp, och man kunde icke undgå en känsla av att norrmännen på allvar gått in för att taga revansch för tävlingarna i Oslo 1931, där svenskarna deltog med två parspann och belade 1:sta och 2:dra plats. Den norska truppen var dessutom väl organiserad. Färdledaren, Fabrikör Peder-

sen från Bergen, var allestädes närvarande och tog en faderlig omsorg om såväl hundar som förare. Det berättades att sedan i november förra året, när planerna på dessa tävlingar började taga form, samarbete etablerades mellan ett halvt dussin draghundsklubbar i Norge samt att uttagningstävlingar ägt rum för att bland ett stort antal få fram de bästa hundarna. Förarna voro också en utvald samling unga, spänstiga och vältränade skidåkare. Kommer härtill att deras materiel var av ypperlig beskaffenhet vad beträffar såväl selar som fordon samt att samtliga haft oinskränkta möjligheter till träning, vilket ingalunda var fallet med de svenska deltagarna, var det från början klart, att det var synnerligen svåra konkurrenter, de våra hade att upptaga kampen med.

Från Sverige voro anmälda 29 st. hundar, av vilka 24 startade. En del ekipage voro väl något så när tränade, men den ringa snömängden veckorna närmast före tävlan torde icke oväsentligt bidragit till, att särskilt en del av förarna icke voro i toppform.

Beträffande hundmaterialet var detta ganska skiftande. Av de deltagande hundarna voro 1 pointer, 1 boxer, 6 vorstehundar, 2 norrländska spets, 1 canadian, 4 grönländshundar,

Draghundstävlingens domare: fr. v. Styckiunkare Hallin, Överste B. Burén, Kapten E. Edström och Forlagsbokhandler Jörgen Cappelen.

tagande i Amiral Byrds sydpolsexpedition. Hans egentliga rasbeteckning är Canadian. Trots sin ungdom visade Lucas inga som helst tecken till avmattning efter den långa färden, och så snart han kom lös, satte han i gång en våldsam lek med föraren. Som god fyra i denna klass placerade sig ekipaget Ulven av Barrsäter och Champ Topsy, förare sergeant Sterner.

Av segrarna i de övriga klasserna förtjänar att särskilt framhållas klass A — enspann 20 km. — Blink (pointer, 5 år), förare Bergsland, Oslo. Föraren hade på onsdagen deltagit i det internationella 18 km.-loppet och var således en löpare av hög klass. Tiden som noterades för detta ekipage — 1 timme, 23 min. 1 sek. — visar ju med all önskvärd tydlighet, att det var svårt för en vanlig amatör att göra sig gällande.

Prislistan i sin helhet fick följande utseende.

Klass A. (Startande: 3 norska och 9 svenska ekipage):

1. N. Blink, ägare F. Kaas, förare E. Bergsland, tid 1.23.01. Organisationskommitténs hederspris, Kennelklubbens stora diplom, guldplakett.
2. N. Tusse, ägare P. Föyn, förare — ägaren, tid 1.33.24. Kennelklubbens hederspris, mindre diplom, silverplakett.
3. S. Sepp, ägare H. Jeanson, förare F. Edberg, tid 1.34.48. Skidfrämjandets hederspris, mindre diplom, bronsplakett.
4. S. Cora, ägare E. Hedvall, förare — ägaren, tid 1.42.15. Kennelklubbens hederspris, mindre diplom, bronsplakett.
5. S. Kickan av Snöån, ägare U. v. Segebaden, förare E. Engström, tid 1.49.21. Organisationskommitténs hederspris, mindre diplom, bronsplakett.

Klass B. (Startande: 2 norska och 2 svenska ekipage):

1. N. Moritz och Ra, ägare T. Hustad, förare E. Stai, tid 1.47.52. N. Högbergs hederspris, stort diplom, guldplakett.
2. S. Kay och Leddy, ägare R. Holmer och I. Holmqvist, förare O. Bergström, tid 1.57.08. Norska kennelklubbens hederspris, mindre diplom, bronsplakett.
3. N. Börsten och Mira, ägare M. Andersén, förare F. Rogstad, tid 2.05.00. Kennelklubbens hederspris, mindre diplom, bronsplakett.

Klass C a. (Startande: 2 norska och 7 svenska ekipage):

1. N. Champ. Linda, ägare F. Piene, förare — ägaren, tid 3.50.36. T. 3:s officerskårs hederspris, stort diplom, guldplakett.
2. S. Vargen av Anarisfjällen, ägare E. Lundholm, förare N. Söderlund, tid 4.05.27. Kjell Jeansons hederspris, mindre diplom, silverplakett.

3. S. Zassa, ägare S. Eriksson, förare B. Jeanson, tid 4 06.33. F. S. S. H:s hederspris, mindre diplom, bronsplakett.

4. N. Varg, ägare E. Benham-Johannessen, förare O. Keil-lan, tid 4.07.31. Organisationskommitténs hederspris, mindre diplom, bronsplakett.

5. S. Boy, ägare G. Axné, förare E. Murén, tid 4.13.29. Skidfrämjandets hederspris, mindre diplom, bronsplakett.

Klass C b. (Startande: 2 norska och 2 svenska ekipage):

1. N. Bonzo och Timian, ägare Norsk Polarhundklubb, förare M. Mehren, tid 3.38.46. Norra arméfördelningens chefs och stabs hederspris, stort diplom, guldplakett.

2. S. Murre och Yaya, ägare B. Edblad och E. Grill, förare B. Edblad, tid 3.56.58. T. 3:s underofficerskårs hederspris, mindre diplom, silverplakett.

3. N. Lucas och Byrds Bob, ägare H. Andresen och Norsk Pol.-hundkl., förare G. Piene, tid 4 09 09. Kennel av Barrsäters hederspris, mindre diplom, bronsplakett.

Extrapriser:

Fritz Edberg: Bästa svenska draghundsförare, Fru Ruth Brenners hederspris (schäferhundvalp).

Trogen, ägare A. Johansson, Ramsele: Bästa svenska norrlandsspets, Svenska spetshundklubbens hederspris.

Bonzo, ägare Norsk Polarhundklubb: Vackraste draghund av Grönlands- eller Canadensisk härstamning (Norska Polarhundklubbens i Bergen hederspris).

Bonzo och Timian, ägare Norsk Polarhundklubb: Bästa spann (Finska arméns vandringspris).

Som framgår av prislistan hemfördes segrarprisen i samtliga klasser av norrmännen. Att vi, trots en del ogynnsamma omständigheter, dock icke blevo fullkomligt utklassade utan belade en del både andra och tredje platser, synes vara ägnat inge förhoppningar för framtiden.

Dessa tävlingar, som voro utomordentligt väl organiserade och genomförda, torde bland annat medfört en väsentligt ökad förståelse och intresse för denna sportgren. Tävlingsledaren, kapten *Edström*, initiativtagaren såväl till införandet av denna sport här i landet för fem år sedan som till anordnandet av dessa tävlingar, har all anledning att känna tillfredsställelse med resultatet. Tävlingar av denna art äro självfallet icke att betrakta såsom något självändamål utan endast som ett propagandamedel för populariserandet av denna här i landet t. v. jämförelsevis nya och obekanta sportgren. Att hundar av lämplig typ äro utmärkta dragare och kunna vara till ovärderlig nytta vid färder under vinterförhållanden i fjällterräng är redan till fullo visat. Sannolikt ligger det icke någon överdrift i den förmodan, att de tragedier i fjällen, som då och då låta tala om sig, skulle kunna förekommas eller reduceras, därest hundar medfördes. Det samarbete mellan Svenska Kennelklubben och Skidfrämjandet — vilka organisationer, stodo som anordnare av tävlingarna — som i och med dessa tävlingar etablerats, torde också vara ägnat att för framtiden giva stadga och auktoritet åt utvecklingen på detta område.

Alfr. Hallin.

HAR TIKEN "SLARVAT"

- ? OCH TÄNKER VALPA OMKRING 1. MAJ,
LÅT HENNE DÅ FÅ TJANSTGÖRA SOM
? AMMA ÅT CILLA AF LILLIENGAARDS
? EVENT. ÖVERTALIGA VALPAR.
LISA PHILIPSSON, VIGGBYHOLM, TEL. 252.

Vad tycker Ni om schäferhunden?

Den framstående finske hunddressören och kynologen dr J. Brünings unge son framlägger här nedan sina synpunkter på schäferhunden. Att sonen kan bli en värdig efterträdare till fadern får man ett starkt intryck av vid genomläsningen av detta av verklig förståelse och känsla för hundar burna inlägg.

Varför jag tycker om schäfern, ville någon veta i sista numret av denna tidskrift.

Att jag gör det är säkert, och jag har länge haft »min egen schäfer» vid min sida i de mest olika situationer. Då jag närmare tänker efter, huru de alla tre varit mig trogna, ja t. o. m. räddat mig ett par gånger från att bli illa åtgången av banditer, är det ju rätt så naturligt att jag sätter värde på en sådan kamrat. Kanske jag skall berätta litet om mina fyrbenta vänner, så förstår var och en, att det inte är utan orsak.

Min första hund hette Zenta von Jonien 378: x Fkk. stb. Den hade nog blivit född hos oss, såsom vårt fabriksmärke »von Jonien» antyder, men som sex veckors valp kom den till en konstapel och var borta många år, så att vi inte ens visste var den fanns ibland. Senast hade den varit »sanitets-hund» vid fronten, och från östra sidan av Ladoga köpte min far tillbaks den sju år gammal. Den hade nog redan då prövat på ett och annat, både såsom polishund men i all synnerhet vid gränsen. Alltnog Zenta kom hem igen, men den var mager och raggig. Jag fick den som sagt och skötte väl om den. Snart blevo vi goda vänner, den drog min släde, vaktade mina kläder och sökte reda på vad jag tappat m. m. som en riktig »tjänstehund» kan göra.

Jag skulle kunna berätta många roliga historier om den, men vill blott anföra en: det var vinter och kramsnö. Med några jämnåriga kamrater hade vi byggt en bussig snöfästning i vår stora trädgård. Klockan åtta på aftonen skulle vi just gå in och läsa läxorna, då en av kamraterna började gråta, (han var bara tio år, jag ett par år äldre) och sade att han tappat sin klocka, som han fått ärva efter sin morfar, och att han ej vågade gå hem utan den. Jag försökte trösta honom och sade: Vi ha ju »Zenta». Nog söker den reda på klockan! Visade »Zenta» fickan, där klockan varit, befallde »apport» och »Zenta» for i väg. På gården brann en stor bågglampa och vi kunde väl följa med hundens arbete. Överallt sökte den, området var vidlyftigt och slutligen började den gräva i en av de stora bollarna i fästningen. Vi voro mera än i spänning, skulle den verkligen kunna vara inne i snön och så djupt? Mycket riktigt, efter ett ögonblick kommer »Zenta» med klockan i munnen och sätter sig framför mig. Min kamrat tog »Zenta» om halsen och tackade den och lovade att följande dag giva den en stor korv. Var det inte ett fint arbete »av en hund?» Vi skulle nog inte hittat den klockan förrän tidigast nästa vår, om det är sant, att det som gömmas i snö kommer upp i tö.

Sedan fick jag av min far en ung hund, »Lotte», för att jag skulle lära mig att uppfostra en sådan. Det var vid den tiden, som min far hade flyttat Statens polishundsskola hit till Tavastehus. Jag brukade naturligtvis sitta på alla föreläsningar och vara med konstaplarna ute på övningarna. (Kursen var nämligen om sommaren, då vi hade lov från skolan).

»Lotte» var en pigg hund, som villigt gjorde allt, vad »husse» bad henne om. Bra var den också att »försvara» och inga stora pojkar, huru stora som helst, vågade göra mig något, när »Lotte» var med. Jag var den tiden ungefär 15 år och var med i skyddskåren och det tyckte »de röda» naturligtvis inte om. En gång gick jag ensam över en äng och »Lotte» hade blivit något efter. Med ens rusade 4 à 5 huliganer, varav en med kniv i handen, mot mig med utrop, »Nu fick vi äntligen tag i dig ensam, »Slaktare» — det skällsord, dessa vanligen använde för skyddskårister — nu skall du få, när du är ensam. De hade nämligen inte märkt »Lotte». Jag sprang ett stycke åt sidan, en kort vissling med läpparna, och med detsamma var »Lotte» där, uppfattade vad det var fråga om och högg tag i huliganens arm. De blevo alla spaka. Bådo om nåd, ty de visste att »Lotte» var skarp på kommando. Jag grälade på dem och lät dem löpa. Tror ni inte att det kändes skönt, att hava en hund till hjälp i det rätta ögonblicket, en kamrat som man kan lita på, som inte tänker på sig själv utan villigt offerar sig för sin husbonde. Många roliga stunder hade vi med »Lotte». Ledsamt nog sålde min far den senare till armén, men jag fick löfte om att få en »ännu bättre» i stället. Och det fick jag också.

Det var »Rhea von Jonien» FKK. stb. 3010: XII, också en av våra egna uppfödningar. Till färgen var denna varggrå och tik liksom de föregående. Med »Rhea» levde vi tillsammans många år och det var med tungt hjärta jag nyligen avlivade den med en browningkula bakom örat. Jag gjorde det själv, så tungt det än var, ty jag ville att den skulle gå hädan smärtfritt.

Huru många manövrar voro vi inte tillsammans på: ibland tjänstgjorde vi båda som vaktpost, ibland drog »Rhea» släden med proviant eller M. G. eller lade ut telefonråd i beckmörker. Nog kunde den sin sak, det måste man säga till »gummans» berömmelse — inte min egen. Den hade gått att brås på! Fast det kan jag nämna i förbifarten, att vi ett par gånger togo 1:sta pris på polishundstävlingar. »Rhea» gick säkert spår och gjorde vi någon gång ett misstag, så var det mest jag som tog fel. Det tycks vara på det viset, att hunden oftast har rätt, när den följer spår. Man måste förstå att tyda dess rörelser riktigt. Där är konsten.

»Rhea» har också åtminstone en gång räddat mig ur verklig fara, så att jag bevarar henne nog i gott minne. Skada blott, att en hunds liv är så kort. Just när man har hunden som bäst efter sitt sinne, börjar den att tackla av.

Nu har jag skaffat mig en ny hund: »Rea» heter den visserligen också, men utan »h», ty jag tror inte, att den kan bli så »fin», som min gamla, trogna »Rhea» var. Fast vem vet! Det är nog gott material — så att det beror väl mycket på, huru mycket arbete »husse» lägger ner på dressyren. Hos oss går det för övrigt inte att slarva, ty min far märker ge-

nast varje fel. Inte för det: jag vill nog försöka att av min nya »Rea» göra mig en god kamrat igen.

Det är märkvärdigt, huru man saknar en hund, när man är van vid, att en sådan alltid vaktar hus och hem samt »husses» tillhörigheter, var dessa än må vara.

Ja, jag måste uppriktigt säga att jag har svårt att förstå, att det finns människor, som inte tycka om hundar, som t. o. m. inte kunna tåla hundar. De måste hava något fel i sin psyke — eller ha de aldrig sett, än mindre ägt en god och trofast hund.

Hoppas, kära läsare, om Du orkat läsa igenom allt detta, att Du nu förstår att jag har orsak att sätta värde på schäfern!

Tavastehus den 28 december 1933.

Birger Brünig.

Inkallning.

Småvisslande och synnerligen glad i hågen vandrade Karlsson ned till järnvägsstationen för att avhämta en några månader gammal schäfervalp, som han köpt av en person, bostätt några mil därifrån. Allt sedan han bestämt sig för att skaffa en sådan där stilig schäfer, hade han varit som solen själv, ljus och glad till sinnet, därför visslade nu Karlsson.

I samma ögonblick, som Karlsson anlände till bestämmelseorten, rusade tåget in på perrongen. Kort därpå transporterade tågbetjäningen en stor låda in i godsrummet, i vilken låda hans hund förvarades. Nyfiken skyndade Karlsson fram till lådan, såg in i den och upptäckte en präktig schäferhund. Vilket huvud och en sådan yvig och grann svans sedan! Kay, Kay, ropade Karlsson. Hunden hette Kay, hade hans förre ägare skrivit. Verkligen, hunden spetsade öronen och viftade helt försiktigt på svansen.

Utan vidare lät Kay sig kopplas, varpå han fördes ut ur lådan och följde sin nya »husse» glatt skällande och hoppande längs vägen till hans nya hem, som var beläget invid en skog ganska långt från någon annan boning. Lyckligt och väl hemkommen, fick Kay några godbitar, som dagen till ära anskaffats. Kay blev så förtjust i sin nya husse, att han icke för ett ögonblick lämnade denne, utan följde honom som en skugga, då och då helt försiktigt slickande hans händer.

Dagar gingo, och Kay blev mer och mer fästad vid Karlsson, som han följde lös ute och till vilken han även kom vid allra minsta lilla vink. Kay hit, kommenderade Karlsson med en änglalik stämma, och Kay kom. Men ingen ros utan törnen, så och även här. En dag, då Karlsson och Kay voro ute, kom en annan hund till gården, en sådan där liten ostyrig, lurvig byracka. Den oförmådade lekkamraten fängslade Kays uppmärksamhet till en sådan grad, att han trots husses inkallningsrop rusade till denne, och så bar det iväg ned mot byn, över stock och sten. Karlsson skrek: »hit Kay!» så det hördes vida omkring, men Kay verkade oberörd och fortsatte att springa ännu längre bort. Efter någon timme, då han sprungit sig trött, återkom Kay till hemmet, där han möttes av husses stränga och förebrående blick. »Vad i alla da'r är det med husse», tänkte Kay och tvärstannade på några meters avstånd från denne, där han blev stående på skälvande ben. »Hit Kay!» röt Karlsson, vars tålmod börjat tryta. Kay gjorde icke en min av att komma fram till husse, som började se ännu mera frånstötande och otrevlig ut. »Kom hit Kay», upprepade Karlsson, »annars kommer f—n att hämta dig!» formligen skrek Karlsson. I samma ögonblick vände Kay med blixstens hastighet, varpå han med svansen mellan benen satte

Leipt av Bali död.

Svenska Kennelklubbens och Svenska Schäferhundklubbens avelshund *Leipt av Bali*, 580 C. C., ägare Styckjunkare Alfred Hallin, Stockholm, är död.

Leipt har varit med om både ett och annat inom bruks- hundsgebitet, såsom rapport- och draghund. Han har varit en god utställningshund, och även på tävlingsbanan har han vunnit segrar. En god hund var Leipt, som säkert skänkte sin husse många glada stunder på dennes strövtåg i Stockholms omgivningar och kanske icke minst vid färder inom Norrlands vida fjälltrakter.

Leipt, som tidigare rätt flitigt anlåtats för avel, var född den 3 febr. 1927, fallen efter champ. Muck av Orléans, 511 Y, undan Teika av Orléans, 545 Y, och var således vid sin död endast 7 år gammal.

En sjukvårdshund finner en försvunnen.

För ett par år sedan skrev en gång undertecknad i samband med en sjukvårdhunduppvisning på Ladugårdsgärdet ungefär följande: »Om någon person till äventyr skulle gå vilse i Norrlands vida fjälltrakter, kanske vi då skulle kunna ha nytta av sjukvårdshunden» Därom råder säkerligen inget tvivel, men det gäller då att utsända hundpatruller i god tid och icke dröja därmed tills alla spår äro igenopade. En sjukvårdshund har emellertid lyckats finna den för en tid sedan omkomne löjtnant Vanbergs tälthydda, som säkerligen icke hade anträffats utan hundens hjälp. Tvenne patruller voro utsända på rätt långt avstånd från varandra. Sergeant Edblads, som förde Murre av Fjällsten, skickade ut hunden på stövning mellan patrullerna. Härunder fann Murre Vanbergs läger, av vilket endast tältstängstopparna voro synliga ovan snön. Vi ha försökt få detaljer från händelsen, men tyvärr icke erhållit några sådana, trots en vänlig begäran, varför det icke är möjligt att lämna någon utförlig redogörelse över förloppet. S. S.

av nedåt byn. I förargelsen häröver tog Karlsson upp en sten från marken och kastade den efter Kay, samtidigt som han skrek, »förb. hundkreatur!» Kay försvann och har sedan dess inte syns till.

Ärade schäferägare, känns historien igen? Vad hade manne inträffat, om Karlsson visat djuret vänlighet, då det återvänt? Visste Kay, att han gjort något orätt? B...s

Om uppfödning av schäfervalpar.

Uppfödning av valpar har alltid varit ett aktuellt problem, på vars lösning nedlagts mycket arbete och dryga kostnader. När därför fröken S. Wolter, en av våra kända schäferhunduppfödare, här nedan framlägger sina erfarenheter på området i form av en hel del råd och anvisningar, komma dessa givetvis att tilldraga sig ett stort intresse. Huruvida

Då jag av red. anmodades att i en artikel i Våra Schäferhundar framlägga mina rön och synpunkter rörande målmedveten uppfödning av schäfervalpar, var jag närmast hågad för att avböja, dels därför att det borde vara en självklar sak, att var och en, som tänker föda upp en kull valpar, i god tid sätter sig in i allt, som har med valpuppfödning att skaffa, dels även därför, att jag av tidigare erfarenhet vet, att av mig tillämpade metoder, isynnerhet beträffande småvalpars uppfödning (utfodring), gå stick i stäv med den tyvärr ännu av många uppfödare omhuldade gröt- och vällingdieten. En hel del schäferhundar, vilka från början ägde alla förutsättningar att bli typiska representanter för sin ras, bliva på grund av uppfödarens oförstånd eller girighet hjul- och kobenta, smal- och grundbröstade eller svankryggiga samt lösa i muskulaturen. Detta sakförhållande har övertygat mig om nödvändigheten av att denna för rasen livsviktiga fråga ventileras å denna plats.

Låt oss då börja med tikens skötsel under dräktighetsperioden. Jag utgår ifrån, att avelskontrahenterna ha utvalts efter noggrant övervägande ifråga om blodslinjer, karaktär, exteriör, ålder och storleksförhållande till varandra etc. De första fyra veckorna efter parningen bör tiken få sin vanliga motion, dock minst två timmar dagligen. Därefter minskar man undan för undan, för att slutligen under sista veckan låta henne gå endast en halv timme om dagen i den takt hon själv vill.

Under hela dräktigheten, i början likaväl som mot slutet, får hon ej utsättas för häftiga rörelser såsom hopp, knuffar eller hård motion efter cykel e. dyl. Jag vill t. o. m. gå så långt, att jag anser det mindre lämpligt, att en avelstik under löpningsperioden tillåtes hoppa eller klättra, antingen hon skall paras eller ej. Vidare får hon under dräktigheten icke utsättas för sinnesrörelser eller skrämsel. Hon skall hela tiden behandlas vänligt och således får häftiga tillmälen eller aga aldrig förekomma. Vet Ni om, att hon är rädd eller visar tecken till skygghet för något, så undvik detta, är hon bitsk, så undvik eller förebygg varje tillfälle till slagsmål, ty var säker på, att alla hennes lust- likaväl som olustkänslor, som genomströmma hennes varelse, även nå den generation hon bär på och därmed sätta sin prägel på densamma! — Däremot anser jag det vara synnerligen viktigt för den kommande kullen, att modern arbetas under tiden hon går med valparna, med undantag, som förut nämnts, för sådana moment, som kräva häftiga kroppsrörelser. I fråga om maten får hon vara ganska måttfull de tre första veckorna, därför att fetma bör undvikas. Fostren utvecklas nämligen så, att deras organ redan vid början av fjärde veckan förefinnas, kroppslängden är dock vid denna tid endast cirka 13 mm. (Hundembryots längd är i 4:de veckan endast 7 mm. Red. anm.) Från och med sistnämnda tidpunkt börjar utvecklingen på allvar och fortgår sedan i allt hastigare tempo, ju längre det lider. Nu

andra uppfödare till fullo instämma med förf. i allt vad som anförts kanske ej är så alldeles säkert. Då ifrågavarande spörsmål emellertid är av eminent betydelse för hela vårt avelsarbete emotser red. med glädje och tacksamhet ytterligare inlägg i denna viktiga fråga.

bör tiken få äta så mycket hon vill, koncentrerad och fast föda, såsom hundbröd, grönsaker, frukt, råa ägg, okokt mjölk, kokt benad fisk m. m., så mycket ombyte som möjligt. Största delen av födan bör dock bestå av kött (ej häst), kalvben och brosk, oftast okokt, ty vi skola komma ihåg, att hundarna från början äro rovdjur, som i vilt tillstånd givetvis äta allt kött i rätt tillstånd, dessutom förstöras många viktiga näringsämnen vid kokningen. Det nu nämnda är icke nog för att »uppygga» valpkropparna utan att skada tiken, från vars kropp valparna taga de ämnen de behöva. Finnes angripes hennes benstomme. De i densamma lagrade ämnena upplöses efter hand och tillföras valparna. Tiken kan då få svårartad rakit (Rachitis eller benmjukhet förekommer hos i uppväxt stadda individer. Benskörhet eller osteomalaei är en motsvarande sjukdom hos fullväxta djur. Red. anm.) så gammal hon är, men kan detta förebyggas genom att giva henne vitakalk, ett preparat, som innehåller kalk och fosfor i lättlöslig form jämte nödvändiga vitaminer. En dessertsked om dagen är tillräcklig de första fyra veckorna, sedan ökar man till en matsked. Vitakalken blandas i maten eller ges utrörd i råa ägg, men får varken kokas eller uppvärmas. Vidare får hon fiskleverolja, 1—3 veckan en dessertsked varje vecka, därefter 1 dito två gånger i veckan. Med dessa båda nämnda preparat får man fortsätta även under hela digivningsperioden. Sista månaden bör tiken om natten hava sitt läger så, att hon kan säga till, när hon behöver gå ut, ty på grund av det ökade bukmånget såväl som den större förbrukningen av föda, är man nödsakad att rasta henne även om nätterna. När så tiden för förlossningen nalkas, i regel går hon 63—65 dygn med avvikelser både uppåt och nedåt, bör man ha iordningställt platsen för henne och valparna. Bor man på landet, vållar detta ingen svårighet. I en stadsvåning är det lyckligast, om hon kan få disponera ett eget odelat rum för sina små. Att lägga dem i köket, vill jag på det bestämdaste avråda ifrån, ty där uppstår alltid korsdrag dels från ytterdörrar och fönster dels från spis, spjäll och skafferier. Bättre är det då att avdela ett hörn i ett rum eller på annan plats, under förutsättning, att luft, ljus och sol få tillträde. Hundfamiljen kan gärna ligga för öppet fönster, ty frisk luft är bara hälsosam och kyla skadar icke heller, blott man, som förut nämnts, aktar den för korsdrag. Som underlag vid förlossningen lämpar sig nog bäst ett rikligt lager av ren träull, ty dels river och arbetar tiken våldsamt i bädden och dels rinner fostervädsborna igenom, så att hon slipper slicka dessa i sig. En ytterligare förbättring av lägret erhålles genom dränering med några bräder.

Sista dagen tvättas buken och spenarna med ljumt tvål-vatten. Tiken föder i regel med 1—2 timmars mellanrum, varför hela förlossningen kan pågå rätt så länge. Regeln är dock att den tid, som förflyter mellan första och sista valpens födelse ej får överstiga 24 timmar. Efter denna tid bör

veterinär snarast tillkallas. Tiken bör lämnas ifred och ej oroas av främmande personer, man bör dock tillse, att hon icke trampar de redan födda valparna. Då och då bjudes hon på varm mjölk eller ett ägg. Man bör ej heller förglömma, att hon kanske behöver rastas, vilket bör ske senast omedelbart efter sedan alla valparna äro födda. Vid rastningen blir man nog tvingad att använda våld, därför att tiken på inga villkor vill lämna sina små.

Moderns första mjölk har sin särskilt stora betydelse, tack vare sin speciella sammansättning. Den tömmer valparnas tarmar och preparerar dem för födans nyttjande. Därför är det av vikt, att alla valparna genast dricka, eventuellt måste de läggas fram till juvret och någon mjölk pressas fram.

Man gör klokt i att laxera tiken efter förlossningen, för att därigenom avlägsna allt hon fått i sig och för att undvika diarré. Vidare bör man giva henne ett varmt sittbad och därefter torka henne väl. Även hennes läppar ha kanske blivit angripna av de starka vätskorna och böra därför behandlas med vaselin.

Omkring fjorton dagar efter förlossningen får tiken luktfria flytningar från livmodern. Om dessa antaga dålig lukt och om tiken får hög feber, kan man misstänka livmoder-inflammation, varför veterinär genast bör tillkallas.

Någon vidare matlust har hon av naturliga skäl icke de första dagarna, eventuellt bör hon matas med havremust och välling, som nu blir hennes huvudsakligaste föda, förutom okokt mjölk, ägg, bröd, fisk och kött. Även under natten erhåller hon ett riktigt mål samt rastas. Hon bör överhuvudtaget rastas med jämna mellanrum, ty är hon en god moder, lämnar hon icke sina valpar alls. På lägret, som nu bäddas direkt på golvet, lägges som översta skikt ett rent skynke, som lätt kan bytas ut och tvättas.

En av de viktigaste åtgärderna vid valpuppfoeding av schäfervalpar är »barnbegränsningen». I detta hänseende syndas genomgående här i landet, i det att man gladeligen lägger på ända upp till 9 och 10 valpar! Resultatet! Se mina inledningsord! Visserligen går det att hålla så många valpar vid liv, men är det manne endast detta vi eftersträva? Det är icke uppfödarens uppgift att *föröka* stammen — det gör den själv — utan att *förbättra* den! Tiken har 10 spenar, icke *en* per valp, utan *två!* Den, som studerar en kull valpar, när den diar, kommer snart underfund med, att valparna utföra detta arbete med en viss teknik och efter vissa regler. De tömma först spenarna i den ena raden, för att därefter som på kommando samtliga släppa dem för att ägna sig åt den andra raden, varpå de liksom falla ned mätta och belättna eller somna med spenen i munnen. Hitta de däremot endast tomma bröst, så fortsätta de att söka, hungriga och förtvivlade, tills de utmattade somna in, bedragna på hela måltiden, eller ock ligga de och skrika natt och dag. Detta säger så tydligt som möjligt, att *fem* stycken är det rätta antalet, man bör lägga på! Är tiken stark och erhåller såväl hon som valparna den bästa tänkbara skötsel, med utfodring av de sistnämnda enligt nedanstående redogörelse, kunna även sex, allrahögst sju valpar påläggas, om uppfödaren har tid att övervaka alla deras måltider och därigenom förhindra, att någon blir undanknuffad. Övertaliga valpar böra smärtfritt avlivas eller hundamma anskaffas för desamma. Härtill lämpar sig bäst en frisk tik, som valpat ungefär samtidigt. Förmodar man, att ens egen tik kommer med en stor kull, bör man genom annonsering e. d. i god tid försäkra sig om en god amma. Detta kan i många fall vara svårt nog, emedan folk nu för tiden hålla ganska väl reda på sina tikan. Det är emellertid alls icke nödvändigt, att den främmande tiken skall ha fött egna valpar,

ty de flesta tikars organism inställer sig på valpning c:a 9 veckor efter löpningen, antingen de blivit parade eller ej. De få mjölk i juvret och modersinstinkten väckes till liv. Kan man erhålla en sådan tik, som löpt ungefär samtidigt som modern, kan man mycket väl ge henne 1—2 valpar att börja med. Dessa bearbeta hennes bröst och snart ger hon vid lämplig diet tillräckligt med mjölk, så att flera valpar så småningom kunna överflyttas till henne. Båda hundfamiljerna böra hållas åtskilda för undvikande av slagsmål, och fostermodern bör under allra första tiden noga övervakas för den händelse hon skulle mista tålamodet och göra valparna illa. I detta sammanhang skulle jag vilja vädja till de medlemmar, vars tikan icke i någon större utsträckning användas till avel, att till klubbens sekreterare anmäla, när deras tikan bliva mjölgivande, så att vederhäftiga uppfödare bliva i tillfälle att genom klubbens förmedling för viss tid låna amma mot skälig ersättning. Alla valparna böra vägas efter födelsen och sedan kontrollvägas samma dag varje vecka och resultatet antecknas. De lättaste valparna lägger man fram till de ymngaste spenarna.

Mjölktänderna bliva synliga i början av tredje levnadsveckan och detta visar, att nu skola valparna även erhålla annan föda än modersmjölken. Den bästa och mest naturliga maten för dessa små är rå köttfärs utrörd i ägg och väl tempererad. Första dagen får varje valp endast en liten klick, varefter man ökar med ett mål per dag, tills man så småningom kommer till sex mål om dagen och ett mål om natten. Efterhand ökas portionerna och litet Vitakalk samt en aning salt tillsättes. Utfodringen sker på så sätt, att man tager köttfärsklicken på fingret, sedermera på ett fat, tager valparna en och en och låter sedan dessa slicka i sig maten, vilket de göra med största förtjusning. För undvikande av misstag läggas de därefter i en korg och slutligen, när alla fått kött, fram till moderns spenar för att dricka. Genom detta förfaringsätt sparas tiken högst väsentligt, ty äro de icke jämt hungriga, så slita de heller icke jämt och ständigt i henne. Valparnas klor böra klippas. Moderns juver event. ingnidat med vaselin. Tiken bör erhålla rikligt med mjölk och välling och från och med andra veckan $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{2}$ kg. rå köttfärs per dag, för att därigenom stimulera mjölkproduktionen. Valparna få ingen komjolk förrän vid ingången av deras femte levnadsvecka och då okokt och outspädd.

Som jag inledningsvis nämnde har denna min metod mött åtskilligt motstånd. Jag vill då först och främst påminna om förhållandet att bland de vilt levande hundarterna ger honan sina små valpar förutom mjölken även rått kött att äta i det att hon genom uppkastning låter dem få del av sina egna måltider. Det finnes ännu många hundmodrar bland våra kultiverade raser, som av gammal instinkt göra likaledes. Dessutom tillämpa alla ansvarskännande uppfödare av sådana icke i tillräcklig mängd i den föda modern erhåller, schäferhundan i rasens hemland denna metod, som påbjudes av rasens tillvaratagare, Rittmeister von Stenhanitz, i hans stora arbete »Schäferhunden i ord och bild». I detta verk framlägges resultatet av ett mer än 30-årigt arbete och studium uteslutande i denna förnäma ras tjänst. Det är en ovärderlig uppslagsbok för varje ägare av en schäferhund och borde densamma därför icke saknas i någon schäferuppfödare eller schäferväns bibliotek. Jag skulle tro, att bokverket genom S. Sch. K:s förmedling skulle kunna anskaffas för ett betydligt reducerat pris.

Maten är dock icke det enda villkoret för valparnas välbefinnande och tillväxt. Lika viktigt är, att de lämnas ifred av såväl stora som små för att kunna sova. Vidare er-

fordras, att de hållas fria från ohyra och inälvsmaskar. Mot ohyra vill jag rekommendera flytande Sineps som absolut pålitligt. Detta preparat fås å apotek och användes enligt medföljande bruksanvisning. Misstänker man spolmaskar, en ganska vanlig företeelse hos valpar, böra såväl tiken som valparna avmaskas med Thelmo-kapslar och lägret desinficeras. En timme efter kapslarnas intagande laxeras hundarna med lämplig mängd ricinolja. Finnes maskar i avföringen upprepas proceduren efter fjorton dagar. Förekomsten av mask kan även konstateras genom av veterinär verkställd undersökning av avföringsprov. Så snart valparna kunna gå någorlunda, skola de dagligen ut i frisk luft och sol, även på vintern när det är kallt, men givetvis icke i slaskväder. Från och med den fjärde veckan brukar jag bära ut dem i det gröna för att låta dem springa 1/4—1/2 timme per dag. Sedan de vuxit till och blivit starkare, kunna de gå ut i koppel tre stycken i taget för att sedan släppas lösa ute i naturen. För undvikande av smitta böra de ej komma i beröring med andra hundar och ej heller med främmande personer. Den medföljande modern kan härvid verka respektgivande.

Från och med den femte veckan uppblandas kötttransonerna med valpköks, skorpor eller gammalt franskt bröd uppblött i mjölk eller malet i köttkvarn. Nu kunna de mycket väl få gemensamma måltider från samma fat. Efter varje måltid erhålla de komjölk att dricka. Vitakalkransonen har även ökat och ges helst dagligen åt varje valp för sig utörd i ett rått ägg med litet socker. En gång per vecka erhålla de även 1/2 tesked fiskleverolja var. Sistnämnda ranson ökas så småningom till en dessertsked två gånger i veckan vid uppnådda tre månaders ålder. Mera få de icke och var fjärde vecka hoppar man över. Tiken bör icke längre vistas hos valparna, men t. o. m. deras åttonde levnadsvecka, böra de ha tillgång till modersmjölken några gånger om dagen. För övrigt återgår nu tiken till sitt tidigare levnadsätt och motioneras som förut. Valparnas tillväxt är fenomenal under de första månaderna. Det gäller ej blott att mätta dem, utan att i tillräckliga mängder tillföra dem de ämnen, de behöva för att obehindrade av rakis kunna utveckla sig. Födan bör därför icke endast vara riklig, utan även så närande och omväxlande som möjligt. Jag hänvisar till de förut uppräknade födoämnen för en dräktig tik. Detsamma gäller även ifråga om kött- och benkvantiteterna. Stora kalvben och köttstycken att slita i erhålla de förutom sin andra mat. Som grönsaker lämpa sig morötter, tomat, spenat, färsk gurka, rödbetor i kokt eller rått tillstånd malda i köttkvarn och väl blandade med maten. Risgryn lämpar sig mindre som grundfoder, då

dessa knappast innehålla andra näringsämnen än stärkelse. Matens konsistens skall vara *fast* och ej gröt- eller soppaktig!

Som jag redan nämnt, skola valparna ha tillgång till modersmjölken t. o. m. sin åttonde levnadsvecka. Även häremot synda de flesta uppfödarna. Om möjligheter förefinnas lämna de gärna ifrån sig valparna redan vid fem veckors ålder, för att därigenom slippa ytterligare kostnader och besvär. Modersmjölken är dock den viktigaste beståndsdelen av de oerhört hastigt tillväxande valparnas föda, och den är oersättlig. Därför äro i rasens hemland ägare av kårade avelstikar *förbjudna* att avlämna sina valpar före åtta veckors ålder. På varje plats finnes en förtroendeman, som har till uppgift, att kontrollera, att denna och andra avelsföreskrifter efterlevas. Skulle så ej vara fallet avkåras tiken.

Valpar uppfödda i enlighet med ovanstående regler kunna, såvida valet av avelsdjur icke varit ett uppenbart misstag, med gott samvete utbudas såsom förstklassiga. Att de varken kunna skänkas bort eller säljas till underpris, säger sig självt. I prisberäkningen bör även, förutom parningsavgiften och de direkta utläggerna för kullens uppfödning, ingå de kontantutgifter, som tiken under året åsamkat ägaren såsom skatt, klubb- och tävlingsavgifter, veterinärvård, annonsering, ev. kostnader för resor, som sammanhånga med parning eller utställning etc. samt ett visst belopp för amortering av tikens värde. Vill man dessutom göra anspråk på skälig ersättning för på kullen nedlagt arbete, torde valparna betinga ett pris, som ej står att erhålla. Det torde även vara uppenbart, att rikedomar ej stå att förvärva på detta område. Den, som tilläventyrs tänkt sig något ditåt, bör snarast ägna sig åt annan verksamhet.

I och med valparnas försäljning bör dock uppfödarens omsorg för desamma icke upphöra. Oftast är det först då de verkliga svårigheterna börja. Ägaren är kanske nybörjare och fullkomligt okunnig i allt, som rör hundar. Det gäller att instruera honom noga om valpens skötsel och uppföstran, om han ej av oförstånd eller liknöjdhet skall oinbeträda all den omsorg vi nedlagt på densamma. Vidare böra vi försöka att bespara valpägaren alla de dåliga erfarenheter vi själva till äventyr ha gjort ifråga om sjukdomar, förordningar beträffande hundar m. m.

Och så till sist, försök att om möjligt få ut Edra kullar i samlad trupp på utställningar, så att andra uppfödare bliva i tillfälle att utvälja avelsdjur. Ty en ensam stjärna har sällan några förutsättningar för nedärvningsförmåga i önskvärd riktning. Medlemmarna i en jämn och god kull däremot, torde äga desamma i hög grad.

RESTAURANT

Bacchi Wapen

Järntorgsgatan 61, Stockholm

God mat. Billiga priser.

Restauranten är en av Stockholms äldsta och den enda, som bibehållit sitt ursprungliga utseende.

Stamlocus för hundvänner.

Hundens röst

Jag vill ha bröd,
halsband, koppel,
boll, tvål, cham-
poneringspulver,
kam, borste samt
korg med dyna.

Husbondens röst

Då gå vi genast
till

Götgatan 18
M. U. Lind & Co.
Effr.

Tel. 433118, 430374

Dressyrkoppel, Apportbockar

Hundskor

Nyhet

Vita Kalk

Kennel Segerbo's vandringspris.

§ 1.

Priset, som är ett vandringspris, är avsett att uppmuntra schäferhundsaveln.

§ 2.

Tävlan om priset sker en gång årligen vid Svenska Schäferhundklubbens utställningar i Stockholm, då sådana hållas, och utdelas detsamma inom segrarklassen till bästa tik med de bästa karaktärsegenskaperna, d. v. s. lugn och godmodig

§ 3.

Tävlan om priset är internationell och utdelas detsamma utan särskild anmälan och utan hänsyn till förut vunna heders- eller specialpris.

§ 4.

Önskar vinnaren själv förvalta priset till nästa tävlan, är vinnaren skyldig, dels ställa borgen för detsamma, dels i god tid före utställningen översända detsamma till sekretariatet. I motsatt fall förvaras priset hos klubbens ordförande.

§ 5.

Segrande hunds jämte ägarens namn och årtalet för segern skall på klubbens bekostnad ingravas å priset.

§ 6.

Den person, som med en och samma hund, oberoende av ordningsföljden, 3 gånger erövrat priset, blir för alltid dess ägare.

§ 7.

Ägare till tävlande hund skall vara medlem av respektive länders Schäferhundklubb.

Henry Elbling.

Klubbmeddelanden

Årsavgiften för 1934 kronor 5 torde lämpligast kunna insändas till klubbens postgirokonto 3187.

Svenska Schäferhundklubbens tidskrift, »Våra Schäferhundar», utkommer under år 1934 med 4 nummer. Bidrag till tidskriften, kennelnotiser och annonsorder adresseras till Våra Schäferhundar, Postfack 36, Stockholm 20.

Adressförändringar: Medlemmarna erinras om vikten av att omgående insända uppgift om adressförändringar.

Utställningar och tävlingar (bruksprov).

Klubben kommer att under innevarande år anordna utställningar, unghundsbedömning samt brukshundstävlingar å nedan angivna tider och platser:

- Den 15/4 skyddshundstävling i Södertälje.
- » 22/4 unghundsbedömning i Stockholm.
- » 22/4 skyddshundstävling i Göteborg.
- » 6/5 spår- och rapporthundstävling i Stockholm.
- » 13/5 skyddshundstävling i Stockholm.
- » 26/8 spår- och rapportshundstävling i Stockholm.
- » 2/9 skyddshundstävling i Stockholm.
- » 8—9/9 utställning i Stockholm.
- » 30/9 skyddshundstävling i Göteborg.
- » 7/10 skyddshundstävling i Norrköping.
- » 4/11 skyddshundstävling i Södertälje.

Den 8/4 träningstävling om Sigfr. Sunds vandringspris.

Nedannämnda prisdomare ha förklarat sig villiga att fungera vid årets tävlingar:

Skyddshundstävling, Södertälje 15 april.

Fullmäktig: Dir. S. Rosengren.

Domare: Ekonomichef S. A. Johansson, Kommissarie O. Amundsson, Ing. B. Dahlin.

Spår- och rapporthundstävling, Stockholm den 6 maj.

Fullmäktig: Köpman A. Hellgren.

Domare: Kommissarie O. Amundsson, Dir. S. Rosengren, Fotograf U. Friberg.

Skyddshundstävling, Stockholm den 13 maj.

Fullmäktig: Kamrer H. Pettersson.

Domare: Ekonomichef S. A. Johansson, Ing. B. Dahlin, Överkonstapel E. Stohm.

Suppleant: Jur. kand. S. Hydén.

Styrelsen.

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS STYRELSE 1934.

Ordförande: Vet.-med. dr I. Carlin, Regeringsgatan 93 A, tel. 11 30 94.

Vice ordförande: Tjänsteman H. Scholander, Tallbo, Storängen, tel. 61.

Sekreterare: Överkonstapel Sigfr. Sund, Ringvägen 110, 4 tr., tel. 43 61 13.

Vice sekreterare: Ingeniör G. Ekstedt, Karlbergsvägen 47 B, tel. 38 55 75.

Skattmästare: Köpman Åke Engström, Regeringsgatan 37, tel. 10 23 08.

Övriga ledamöter: Konsul K. W. Lindman, Floragatan 6, Stockholm och Fotograf Uno Friberg, Götgatan 97, Stockholm.

Styrelsesuppleanter: Fanjunkare W. Crona, Torsås, Kapten H. Edman, Rålambstorg 6, Stockholm, Polisman E. Lövgren, Dalagatan 9 A, Södertälje och Ingeniör G. Ekstedt.

Kommittéer m. m.

Klubbens förtroendemän: I Göteborg: Polisman H. Jacobsen, Villa Gunnebo, Tolered, Göteborg 8; Norrköping: Herr

R. Johansson, Korsgatan 15, Kneipbaden, och Södertälje: Målar-
mästare C. Nygren, Källsvik.

Inspektör för utbildningskursen: Ingeniör G. Ekstedt.

Kursledare: Herr Axel Brandt, Västgötagatan 9 C, tel.
41 73 25.

Ledare för dressyrövningarna vid Västberga: Överkonstapel
Sigfr. Sund.

Träningskommitté: Herr Axel Brandt, Överkonstapel Sigfr.
Sund, Ingeniör G. Ekstedt, Herr C. G. Söderqvist och Herr
K. E. Sjögren.

Tävlingskommitté: Fotograf Uno Friberg (ordf.), Polisman
Erik Carlsson, Herr K. E. Sjögren och Kapten H. Edman.

Stadge- och redaktionskommitté: Dr I. Carlin, Tjänsteman
H. Scholander och Överkonstapel Sigfr. Sund.

Redaktör för tidskriften: Tjänsteman H. Scholander.

Medlemsansaffningskommitté: Fru Lisa Philipsson, Vigg-
byholm (ordf.), Herr Henry Elbling och Kapten H. Edman.

Kennelnotiser.

Från Kennel Ramona, ägare Herr David Svensson, Stock-
holm, har försålts följande valpar fallna efter champ. Seger-
bos Graff, u. Monahells Tussan:

Ramonas Teika till Förman N. Lindahl, Sthlm.

- » Lou till Polisman S. Heyner, Sthlm.
- » Lorry till Kontorist G. Lindström, Sthlm.
- » Leif till Åkeriägare A. Kampf, Sthlm.
- » Boy till Kontorist E. Lund, Sthlm.
- » Casanova till Fru Kerstin Sjögren, f. Grönstedt,
Taxinge-Näsby.

*

Från Kennel av Corona, äg. Herr Arvid Olsson, Stockholm,
har försålts följande valpar e. Lord v. Wittenberge, 415 F. F.,
äg. Herr H. Elbling, Stockholm, u. Alpåsens Bonny, 148 G. G.
Bonn av Corona till Herr E. Enqvist, Sundbyberg;

Tell av Corona till Herr F. Rosén, Sthlm;

Nicko av Corona till Herr E. Zellgren, Sthlm;

Varga av Corona till Herr H. Rosenqvist, Enskede.

Bosse & Aja av Corona stanna inom Kenneln e. Monahell's
Roffe, 858 F. F., äg. Posttjänstem. Åke Eriksson, Sthlm, u.
Alpåsens Bonny:

Gossen av Corona till Herr E. Jakobsson, Alvsjö;

Sheik av Corona till Herr E. Holm, Sthlm;

Raja av Corona till Herr R. Modin, Uppsala;

Saba av Corona till Herr E. Karlsson, Sthlm;

Dixie av Corona till Herr E. Sjögren, Sthlm.

*

Sankta Nella av Parma 1552 FF, äg. Herr E. Björklund,
Stockholm, parades den 28 dec. 33 med *Ruff* 28 HH, äg. Herr
Dav. Olsson, Stockholm, och födde den 28 febr. 34 nio val-
par (6+3).

*

Imp. Cilla av Lilliengard 1379 HH, SZ 430484, äg. Fru
Lisa Philipson, Viggbyholm, parades den 27 febr. med imp.
Lord vom Wittenberge 415 FF, äg. Herr Henry Elbling,
Stockholm.

*

Champ Dixi av Barrsäter 306 DD, äg. Fru Dagny Torén,
Stockholm, parades den 14 febr. med *Champ Greif* 849 CC,
äg. Köpman Axel Hellgren, Stockholm.

*

Vibos Mona-Lisa 233 EE, äg. Köpman Axel Hellgren,
Stockholm, födde den 3 mars tio valpar (6+4) e. *Champ*
Harras av Barrsäter 59 AA, äg. Fru Dagny Torén, Stockholm.

*

Diana vom Welfenstoltz, SKKS 808 EE, SZ 334717, äg.
Herr Henry Elbling, Stockholm, parades den 7/3 1934 med
Champ Segerbos Graff, SKKS 346 BB, äg. dns.

*

Ett och Annat.

I tyska Schäferhundföreningens tidskrift skriver Rittmeister
v. Stehpanitz att enl. meddelande från veterinär Brüning i
Finland, hade Finska Krigsministeriet utlyst en rapporthunds-
tävling den 9 och 10 december förra året, varvid rapport-
sträckorna för respektive ungdoms-, öppen- och segrarklassen
voro över 2, 4 och 8 kilometer. Terrängen var mycket svår
och långa sträckor gingo över glanskis utan snö. Spåren voro
lagda i kors. Flera hundar fullföljde tävlingen mycket bra,
under det att en hel del missade.

*

Ryktet om den första svenska draghundstävlingen i Sol-
lefteå har även nått till Tyskland, varom v. Steph. saxat ett
meddelande ur en svensk tidskrift, där det påpekats, att våra
schäferhundar voro talrikast representerade.

Schäferhund uppsparar rymlingar.

Fjärdingsman Lars Johansson, Rehn, Bollnäs, hade med sin
schäfertik Boyan, 133 G. G., uppsparat rymlingar från en
i närheten av Bollnäs belägen sinnesslöanstalt. Ena gången
hade rymlingen 6 timmars försprång. Han hade gått 1 ½ mil
och in i en lada, där han gömt sig i höet. Andra gången 2 ½
timmars försprång. Spåren gingo bägge gångerna över ute-
slutande barmark.

*

v. Steph. berättar följande korta historia om en schäfer-

hund, som ej var särskilt förtjust i barn. En granne hade
emellertid en pojke på fem och en flicka på tre år, i vilka
hunden inom kort blev upp över öronen förälskad, så att han
tillät barnen taga sig vilka friheter som helst. Flickan var han
så öm om, att han icke ens tillät hennes egen far att bära
henne. Nyligen kom hunden på gatan, varvid flickan från en
tvärgata kom utspringande i körbanan rätt framför en cyklist.
Hundens »matte» skrek till av förskräckelse, därvid hunden
med några kraftiga språng var mellan cyklisten och flickan
som han fattade i armen och häftigt ryckte undan för den
hotande faran, varvid cyklisten, dock utan att skada sig, föll
i gatan. Detta förande åt sidan har han själv vant sig vid.
Om han t. ex. går nedför en trappa tillsammans med »husse»,
vill han alltid bära på något föremål. Har han däremot in-
genting att bära, tager han ett mjukt grepp i »husses» hand-
led och leder denne utför trappan.

*

Från Tyskland meddelas, att dess f. n. förnämsta kennel:
Haus Schütting, ägare d:r Funck har förvärvat Donar v,
Zuchtgut och d. 30/1 parat honom med 1933 års tyska segrare-
tik, Jamba vom Haus Schütting. Donar, som är son till Klodo
v. Boxberg, har nära släktingar här i Sverige, enär han är
farbror till Lord v. Wittenberge och far till Cilla af Lillien-
gard.

*

Fru Lillie Wengel, Köpenhamn, medlem av Svenska Schäferhundklubben, kommer att döma schäfrarna vid Svenska Kennelklubbens utställning i Stockholm den 2—3 juni, varför man torde kunna påräkna en livlig anslutning.

*

Man är böjd att tro, att hundarnas antal skulle minskas under dessa bistra ekonomiska tider, men så synes emellertid icke vara förhållandet i Stockholm, där drygt 200 flera djur beskattats i år än i fjol.

*

Polisman Ernst Mårtensson, Norrköping, har av klubben tilldelats en minnesbägare för framgångsrik medlemsanskaffning under år 1933.

*

De personer, som äro intresserade av hundkörning, kunna erhålla hundselar till det billiga priset av 8 kronor genom att hänvända sig till sadelmakare E. K. Haglund, Mörby gård, telefon Stocksund 769.

*

I ordningens intresse uppmanas de klubbmedlemmar, som besöka sportstugan vid Västberga att noggrant uppsamla använd materiel såsom apportbockar e. dyl. efter övningarnas slut. Vidare framhålles önskvärdheten av att var och en håller noggrann tillsyn över sin hund, så att inga oordningar behöva förekomma.

*

Söndagen den 17/12 1933 avhöll S. Sch. K:s avdelning i Norrköping en tränings tävling om Fru Dagny Toréns vandringspris, vilken tävling leddes av herr Erland Malmberg och som domare fungerade köpman Axel Hellgren. Prislistan fick följande utseende: I segrarklass segrade Ronda med 248 poäng, ägare och förare herr Sören Lagervall, därnäst placerade sig herr Per Hjertqvists Lord med 198 poäng; i öppen klass segrade Scheick med 197 poäng, ägare och förare herr Ragnar Johansson följd av Laila, som uppnådde 178 poäng, ägare och förare herr Erland Johansson och slutligen i nybörjarklass startade endast en hund, Tarsan, som uppnådde 154 poäng, ägare och förare herr Gösta Fälton.

*

Svenska Schäferhundklubbens avdelning i Norrköping avhöll söndagen den 6 sistlidne januari å restaurant Knäpningen årsmöte. Av den föredragna årsberättelsen framgick, att 25 personer varit anslutna till avdelningen under 1933. På förslag av revisorererna beviljades styrelsen full och tacksam ansvarsfrihet för det tillämdalupna verksamhetsåret. Vid det senare företagna valet av styrelseledamöter, fick styrelsen följande sammansättning: Herr Ragnar Johansson, ordf. och korresponderande ledamot; skattmästare Herr Evald Johansson; sekreterare Herr Karl Fälton.

Vid den efter sammanträdet anordnade supén förrättades prisutdelning för de under året avhållna tränings tävlingarna, därvid Fru Dagny Toréns vandringspris för tränings tävlingar och Grosshandlanden A. Jonssons vandringspris för högsta uppnådda poäng vid årets officiella tävlingar utdelades till Herr Sören Lagervall med Ronda.

Förutvarande avdelningsordf. Herr Axel Andersson, som undanbett sig återval, avtackades för det oegennyttiga arbete han nedlagt under den tid han verkat som avdelningsordf., varefter Herr Andersson vädjade till de närvarande, att, på bekostnad av det egna intresset, i största möjliga utsträckning låta avdelningens ideella intressen komma i första hand.

*

I Enskede bor en person J., vars hundaffärer taga de mest

egendomliga former. Valpkullarna överlämnar han till olika personer litet var stans i staden och dess omgivningar, vilka personer sedan avyttra dessa arma varelser, som äro behäftade med skabb och fulla med ohyra, för 25 kronor stycket. Bland de tikar han äger finnes även en av schäfferras? Efter denna tik säljer han schäfervalpar — påstår han själv — men i själva verket likna dessa mer stövare. Enligt förljudande från SKK:s expedition är J. förhindrad inköpa stamtavlor därstädes, men detta hindrar icke honom att anskaffa SKK:s stamtavlor genom sina bulvaner. Det gäller för Svenska Schäferhundklubbens medlemmar att varna event. spekulanter på schäfrar för denne »affärsman» på kennelområdet.

*

I D. N. läses följande: »Det hände i går, att jag som vanligt var ute med min lilla hund. Jag har brukat lösa honom ur kopplet ett kort stycke från bostaden, för att han skulle få smaka friheten en stund. Han har alltid brukat springa raka vägen längs trottoaren för att fortast möjligt komma till frukosten. Men olyckan var framme. På motsatta trottoaren spatserade en dam av samma slag och storlek som han själv. Han måste hälsa och springa över gatan. I detsamma kommer en lastbil och kör över honom. Det var en ren olyckshändelse.

Vad gör chauffören? Han stannar, stiger av bilen, lyfter upp den lilla hunden och erbjuder sig att köra både mig och hunden till närmast boende veterinär. Vi trodde bägge, att möjlighet fanns att rädda hundens liv. Då vi kommo fram envisades chauffören att bära hunden de två trapporna upp till veterinären.

Där fingo vi besked att hunden var död. Sedan måste det naturligtvis bli tal om att få honom i jorden. Vi ringde till Högskolan anstalten, men fingo ej svar. Då erbjöd sig chauffören att åka dit med hunden. På tillfrågan, vad bägge skjutarna skulle kosta, svarade han, att han ingenting ville ha. Då ingen svarade vid Högskolan anstalten var veterinären vänlig att ombesörja begravningen.

Jag sörjer min hund, men någon lindring i sorgen bereder det mig, att jag genom hans grymma öde fått komma i beröring med en fin och god människa. Ty chauffören var en sådan.»

*

För att tillmötesgå intresserade kommer styrelsen för Svenska Schäferhundklubben att undersöka möjligheten för bildandet av en draghundssektion inom klubben. Den kände och intresserade kennelmannen, styckjunkare Alfr. Hallin, har lovat att taga sig an denna gren av klubbens verksamhet, varför ett gott och gagnarikt resultat bör kunna påräknas.

*

Styrelsen för S. Sch. K. hade hos SKK begärt att få anordna en tävling med skyddshundar i Göteborg söndagen den 29 instundande april, men förvägrats detta, emedan just denna dag hade Svenska Skyddshundklubben på orten sin tidigare bestämda s. k. serietävling (tränings), varför den ifrågasvarande tävlingen kommer att förläggas till en annan dag, varom besked lämnas av sekreteraren.

*

Svenska Kennelklubbens styrelse har beslutat att anordna en utställning med skyddshundsraserna i Göteborg den 5—6 maj, och har uppdragit åt Svenska Skyddshundklubben att arrangera densamma.

*

Den nu pågående dressyrkursen i Stockholm räknar icke mindre än 27 deltagare. Materialet är synnerligen gott.

*

Den kände kennelmannen Greve M. U. Kalling, Kennel Sippola, Eslöv, har i Stockholms-Tidningen särskilt framhållit önskvärdheten av att Svenska Schäferhundklubben utvidgade sin verksamhet över hela landet och icke som nu, endast verka inom huvudstaden. Början är gjord för flera år tillbaka i berört hänseende, ity att tvenne underavdelningar bildats, en i Södertälje och en i Norrköping. Förra året bildades en underavdelning i Göteborg, där hundintrsset, som bekant, är mycket stort. Vidare föreslog artikelförfattaren, att klubben skulle gå in för ambulerande utställningar. Styrelsens ligger f. n. i underhandling med intresserade personer i Norrland, närmare bestämt i Sundsvall och Bollnäs ang. denna sak.

*

Att fara så gott som varje söndag från pepparrottsstaden till sportstugan vid Västberga i och för träning det kan man kalla för verkligt intresse. Så göra emellertid två av klubbens medlemmar, nämligen, fröken Greta Rosell och styckmästare Einar Hellander. Det manar till efterföljd.

*

Klubben har inköpt två nya, präktiga figurantkostymer, som huvudsakligast komma att användas vid de kommande tävlingarna. Det är att hoppas, att den person, som tidigare lagt sig till med klubbens förra tävlingskostym, försöker hålla fingrarna borta.

*

Kennelnamn sökes hos Svenska Kennelklubben, Sveavägen 75, Stockholm. Avgift 25:— kronor.

*

På förekommen anledning uppmanas ärade schäferuppfödare att låta stambokföra valparna innan dessa försäljas. Hänvändelse till S. K. K:s exp.

Norska Kennelklubben kommer att hålla sin utställning den 9—10 juni i Oslo.

*

Svenska Kennelklubbens vårsammanträde och klubbafton kommer att hållas lördagen den 14 april å Hôtel Anglais kl. 8 e m. Supé à kr. 5. Förstklassig dansmusik och annan rolig underhållning. Vidare meddelanden i dagspressen.

*

Glöm ej Svenska Kennelklubbens utställningar: Malmö den 12—13 maj; Stockholm den 2—3 juni; Visby en lördag och en söndag under juli månad; Göteborg den 20—21 oktober.

*

En del dyrbara hundar ha blivit förgiftade av stryknin i Humlegården. Troligt är att någon hundhatare lagt ut giften. Svenska Hundskyddsföreningen har utlovat 200 kronor till den som sätter fast nidingen.

*

Beakta jaktvårdsintressena!

Jäml. § 15 Jaktstadgan skall under tiden 1 mars—20 augusti hund av ägaren eller innehavaren hållas instängd eller eljest under sådan vård, att den förhindras löpa lös i mark, där villebråd finnes.

Träning av skydds-, spår-, rapport- och sjukvårdshundar kan under nämnda tid och i sådan mark med fördel äga rum med hunden förd i lina. Dock skall markägarens tillstånd till sådan träning alltid inhämtas.

*

Om någon av denna tidnings läsare känner till fall, där schäferhundar användas som vallhundar, är red. tacksam för meddelande härom. Enligt förljudande lär det finnas en utmärkt vallhund av denna ras i trakten av Tyresö slott. I Tyskland användes de flesta topphundarna i stor utsträckning för denna nyttiga verksamhet under stor del av året.

I Sverige och Norge gör schäferhunden succés som draghund, men däremot har densamma i Canada icke infriat de förhoppningar man därstädes ställt på honom, därför att hans fötter icke hålla vid färd på isgata skriver sign. Comp i SKK:s tidskrift »Hundar och Hundsport». Schäfern är emellertid som slädhund mycket snabb och läraaktig. I sistnämnda land förekommer schäfern i stort antal.

*

Svenska Kennelklubbens styrelse har bestämt, att importerad hund icke är berättigad att tävla å utställningar eller bruksprov med mindre stamtavlan för ifrågavarande hund granskats av SKK:s sekreterare samt försetts med anteckning om godkännande.

I samband härmed är att beakta, att importerade hundar, vilka äro stambokförda i SKKS, äro berättigade att tävla.

*

Söndagen den 4 mars samlades ett sextioal schäferägare vid Skanstull för att sedan därifrån marschera till Västberga. Svensk Filmindustri gjorde därvid en filmupptagning, och kommer resultatet att visas under den kommande tiden på S. F.-biograferna landet runt, varför intresserade torde begagna tillfället och gå på bio. Det är med glädje man konstaterar, vilket intresse schäferägare i Stockholmstrakten lägga sig om att sköta sina vänner. Kom ihåg, schäferägare samlade på en gång och just sådana hundägare, som vinnlägga sig om att sköta sina vänner. Kom ihåg, schäferägare, i hela vårt land, att Ni absolut måste gå in för att städe uppträda hänsynsfullt, då Ni äro ute och promenera med vovven. Släpp den aldrig lös å plats, där Ni kan befara att den ställer till förargelse. Tänk på ordstävets: sådan herre, sådan hund!

*

Man kan utan överdrift påstå, att schäferhundar numera ytterst sällan synas till utelöpande utan att åtföljas av ägare eller vårdare. Släpp aldrig ut Edra hundar på egen hand, utan tag Eder en promenad med hunden i stadens omgivning. Bor Ni på landet, där hundar alltid hava större frihet, så se även där till, att de icke släppas ut på egen hand, ty det kan så lätt hända, att de ställa till något ofog.

*

Hundspann inom huvudstadens hank och stör hör till sällsyntheterna, men häromdagen, då snön fallit rikligt, fick jag händelsevis se en Alaska-släde förspänd med icke mindre än fem vovvar, fyra schäfrar och en grönländshund. Hundarna voro hemmahörande i Kennel Vargåsen, ägare ingenjör Åke Aspegren, som även dresserat hundarna, vilka väckte berättigat uppseende på Stockholms gator. Det var inte utan, att det höll på att bli litet kaos i trafiken, tack vare den smickrande uppmärksamheten spannet blev föremål för. Körsvennen skötte sin sak bra, och samtidigt kan jag nämna, att detta spann är det enda i Stockholm.

S. S.

Får Eder hund motion?

Cykelmotion är nyttigt för såväl ägare som hund

Köp cykeln hos **Axel Hellgren**
Skånegatan 87 - Tel. 41 27 92

Av Svenska Kennelklubben och Svenska
Schäferhundklubben godkända avelshundarna

Champ. Segerbos Graff,

SKKS 346 BB.

och

imp. Lord vom Wittenberge,

SKKS 415 FF, SZ 390992,

stå till avelstjänst för lämpliga tikar. Hänvändelse till Herr
Henry Elbling, Götgatan 44, Stockholm, tel. 41 80 65.

KENNEL SEGERBO

Schäferhunden

Vargo (Rudi), SKKS 881 GG, f. d. 21/4
1932, e. Lord vom Wittenberge, SKKS 415
FF, SZ 390992, u. Trössan, SKKS 168 DD,
1:sta pris öppen kl., 4:de pris i segrarkl. och
2:dra pris brukshundskl. samt specialpris,
andra Nordiska Schäferhundutställningen,
Stockholm 1933, står till avelstjänst för lämp-
liga tikar. Hänvändelse till *Engelska Skräd-
deriet*, Regeringsg. 37, tel. 10 23 08, 20 52 37.

Schäferhunden

Monahells Bill, SKKS 445 GG, f. 25/2 31,
e. Lord vom Wittenberge, SKKS 415 FF, SZ
390992, u. Vibos Mona-Lisa, SKKS 233 EE,
står till avelstjänst för lämpliga tikar. Flera
pris i segrarklass. Avgift enligt överenskom-
melse.

Hänv. till ägare Körsnär Erik Johansson,
Kornhamnstorg 59. Tel. 21 32 47.

Distriktsveterinär

Jonas Chr. Ottander

GÖTEBORG

Mottagning Trädgårdsgatan 2, kl. 9—11 fm.

(Invid Gamleport)

Telefon 11515

Polisk. Arvid Saxling

Tel. 21333 GÖTEBORG 8 Tel. 21333

Uppföder och försäljer hundar av följande raser:
Deutscher Schäfer, Deutscher Boxer, Airedale-terrier,
Rottweiler, Strävhårig Foxterrier, Irländsk Terrier,
Skotsk Terrier, Svart Dvärgpudel, Papillon,
Riesenschnauzer.

Alla av högklassig härstamning

Anmäl Eder i god tid till sekreteraren för Gynna tidskriftens annonsörer!
deltagande i årets tävlingar.

Verka för en framgångsrik medlemsanskaff- Deltag i klubbens unghundsbedömning!
ning! Anmälan till sekreteraren.

Obs.! Tävlingen i Göteborg den 22 april!

Pris Kr. 1: 25

Tryckt hos BODONITRYCK, Stockholm 1934